

MEGHAN QUINN

# Tot de zomer ons scheidt

Vertaald door Jeannet Dekker



AMSTERDAM · ANTWERPEN

## PROLOOG

# SCOTTIE

‘Tief op, klootzak!’

‘Nee, jij moet optiefen.’

‘Krijg de tering en val dood.’

God, wat hou ik toch van New York City.

Niks mooiers dan dat je tijdens het wachten op je ontbijtburrito in de buurtwinkel een taxichauffeur en een maaltijdbezorger op een motor bijna met elkaar op de vuist ziet gaan. Beter wordt het niet.

En het is niet alleen de drukte op straat waardoor ik tintel van vreugde. Ik hou van de merkbare hoge bloeddruk van al die mensen in de ochtendspits.

Van de zomerse luchtvochtigheid, een extra obstakel om te overwinnen tijdens de snelle wandeling naar je bestemming.

En van de doordringende stank van de mensheid die de overvolle straten van Midtown bevolkt.

Spectaculair.

*Toet.*

‘Kijk uit je doppen, klojo!’

Een glimlach glijdt over mijn gezicht terwijl ik een slok van mijn koffie neem.

Ik ben thuis.

Er gaat niks boven New York in de zomer.

‘Scottie, het is klaar,’ roept Vincent. Hij legt mijn bestelling op de toonbank.

‘Dank je.’ Ik wijs met mijn uitgestoken vinger naar hem, alsof we oude vrienden zijn. ‘Morgen zelfde tijd, vriend?’

Hij negeert me compleet en gaat verder met eieren klutsen en spek bakken. Geeft niet. Hij zal me snel genoeg beter leren kennen. Ik ben van plan om elke ochtend langs te komen en hier een gewoonte van te maken, zodat ik voortaan alleen maar zijn winkel vol foto's van belegde broodjes in hoeft te lopen en dat hij dan zegt: 'Goeiemorgen, Scottie. Het vaste recept?'

En dan zeg ik: 'Graag, Vincent. Hoe is het met de kinderen?'

En dan zegt hij iets als: 'Die eten me arm.'

We grinniken. Ik reken af en wacht met mijn oortjes in totdat mijn burrito klaar is, want ondertussen luister ik naar een oude klassieker als 'Dreams' van The Cranberries.

Het zou de perfecte openingsscène zijn van een romantische komedie van Nora Ephron met New York als decor, waarin het een kwestie van tijd is voordat de liefde toeslaat.

Maar in plaats van een goed doordachte *meet cute* te ensceneren, waarin ik vlak voor een kantoorgebouw tegen een man op bots en koffie over mezelf heen gooi, zodat hij met zijn effen blauwe stropdas mijn boezem kan deppen, ga ik het verhaal veranderen. Dit is geen verhaal over verliefd worden op een ander mens.

Ja, dat krijg je ervan als je op je negenentwintigste al bent gescheiden.

De enige op wie ik verliefd wil zijn, ben ik, en niemand anders.

En ik wil hier zijn, in New York, de stad waar ik na mijn studie al wilde wonen, om daar met een beker koffie in mijn hand over straat te lopen, op weg naar mijn...

'Uitkijken, kutwif.' Een elleboog raakt mijn koffie en laat mijn americano tijdelijk zweven, waarna het drankje midden op mijn crèmekleurige zijden blouse landt.

'O god.' Ik trek mijn gloeiend hete blouse weg van mijn huid en zie dat de andere vroeger forensen me een medelijdende blik toewerpen voordat ze hun weg vervolgen.

Ik kijk om me heen, op zoek naar passerende heren die mijn borsten droog kunnen deppen, maar als helemaal niemand me te hulp schiet, dringt het tot me door dat ik dat scenario wel kan vergeten.

Wat zei ik net over New York?

O ja... ik ben er gek op.

Dat blijf ik gewoon tegen mezelf zeggen, met mijn burrito in mijn ene hand en mijn blouse in de andere. Ik kleed me op mijn werk wel om. Daar moeten meer dan genoeg poloshirts rondslingeren, bijna al mijn collega's lopen er dagelijks in rond.

Het sneue aan mijn koffie morsen is dat ik die nu niet kan drinken. Maar hé, dat hoort er allemaal bij, nietwaar? Dat is New York. Beschouw dit als mijn vuurdoop. Mijn inwijding. Als meisje uit de provincie ten noorden van New York heb ik er altijd van gedroomd om in de stad te wonen. Niet alleen in een studentenkamer, maar aan de Upper East Side. En nu ik hier weer ben, gaat niets me tegenhouden om ervan te genieten.

Helemaal niets.

Want dit is mijn nieuwe start.

Ik ben naar de stad verhuisd om dichterbij mijn vriendinnen te zijn en voor een baan bij Butter Putter, als redacteur van hun reclameteksten en andere artikelen, en nu woon ik hier als single en probeer ik het zelfvertrouwen terug te krijgen dat ik tijdens mijn huwelijk met Matt ben kwijtgeraakt.

En oké, koffie op mijn blouse is voor dat laatste niet de beste manier, maar het is ook geen ramp. Wel een mooie opening voor een gesprek, hopelijk met mijn nieuwe collega's met wie ik verder niks gemeen heb.

Zoals ik zei: niets, maar dan ook niets kan me ervan weerhouden om van dit nieuwe hoofdstuk in mijn leven te genieten.

Het gaat uitstekend met Scottie Price.

Ze is single.

Ze is slim, ze is betoverend, ze is charmant.

En ze leidt een leven als in een film van Nora Ephron, verliefd op zichzelf.

En daar gaat niets een stokje voor steken.

Helemaal niets.



# SCOTTIE

‘Over tien minuten vergadering,’ zegt Duncan met een kloppje op het deurkozijn van mijn kantoor.

‘Weet ik,’ mompel ik. Ik druk mijn vingers tegen mijn voorhoofd. Daar hoeft ik niet aan te worden herinnerd.

Weer zo’n stomme donderdagochtendvergadering met irritante mannetjes die zichzelf graag horen praten, zonder dat er resultaten worden geboekt.

Geweldig.

Ik werk hier nu drie maanden en kan de klok erop gelijkzetten. We sloffen de vergaderzaal in. Brad S. loopt met een putter rond alsof hij koning Arthur aan de ronde tafel is en schept op over de achttien holes die hij dit weekend gaat spelen terwijl Brad F., oftewel Finky, en Chad hem als een stelletje fanboys vanaf de zijlijn toejuichen, kwijlend bij het vooruitzicht dat hun leider aandacht aan hen zal schenken.

Inderdaad, Brad, Brad en Chad.

De Brads en Chad.

Ik staar naar het hart van het kantoor. Rijen glazen bureaus, allemaal vlak naast elkaar, boven op een laag kunstgras waarop je een bal weg kunt slaan. Op die bureaus staan duikelaartjes die grote sporthelden voorstellen. Ze wiegen heen en weer terwijl de ene na de andere penis voorbijdraaft.

Ja, dat lees je goed... de ene na de andere penis, allemaal verpakt in een chino.

Met andere woorden, ik word op mijn werk omringd door uitsluitend kerels.

En niet zomaar kerels, maar de ergste soort die er is.  
Wat de jeugd van tegenwoordig *finance bro's* noemt.  
\*huilt\*

Oké, het zijn niet echt *finance bro's*, want ze werken voor een golfbedrijf, maar ze kleden zich precies zo, tot in detail.

Elke dag word ik blootgesteld aan een opeenhoping van bodywarmers met het bedrijfslogo, chinoshorts, bootschoenen en polo's, en dat omhelst elkaar elke ochtend weer en maakt plagerende opmerkingen.

Mijn superirritante collega's zijn niet het enige wat me dwarszit. Ik ben ook nog eens de enige vrouw in dit bedrijf, op de CEO na. En zij is er bijna nooit, zeker niet nu de lancering van de nieuwe Butter Putter-minigolfbanen voor de deur staat.

Maar wat me zo op de zenuwen werkt dat ik minstens één keer per week in mijn bureaula moet ademen alsof die een papieren zak is: ze zijn allemaal getrouwd.

Stuk voor stuk.

En oké, dat is op zich niet zo erg, en als ik eerlijk moet zijn, is dat getrouwd zijn niet het probleem. Ik ben het probleem. Ik. Want ooit was ik ook gelukkig getrouwd.

En aan het begin van mijn huwelijk was er liefde tussen mij en mijn ex, er was spanning, er was hartstocht. Maar na verloop van tijd merkte ik dat mijn man zijn belangstelling voor me begon te verliezen. Zijn verlangen om me in zijn armen te nemen en te knuffelen en een nachtzoen te geven: weg. En de liefde bleef afnemen tot aan het laatste jaar van mijn huwelijk, met als dieptepunt dat mijn man mijn verjaardag vergat, waardoor ik in mijn eentje aan de eettafel taart at die ik voor mezelf gekocht had terwijl hij zat te gamen.

Daarom valt het me zwaar tussen al die gelukkig getrouwde mannen op kantoor, omdat ik aan Matt moet denken, voor wie ik niet genoeg was en die ik niet kon boeien.

Ik heb dus niks met mijn collega's gemeen en ze willen vast niks horen over wat ik meemaak, zoals over hoe ik afgelopen weekend als single door Central Park wandelde en er een stuk kauwgom aan mijn schoen bleef plakken.

Ze zijn evenmin geïnteresseerd in wat ik zondagavond heb gegeten, een typisch *girl dinner* van twee augurken, een cracker en een kommetje appelmoes, dat ik in mijn eentje heb weggewerkt terwijl ik ondertussen naar een docu over de broers Menendez op Netflix keek.

Er is een sekte van getrouwde mensen en daar hoor ik niet bij. Hopelijk komen ze er nooit achter dat ik gescheiden ben. Dan grijpen ze vast met een uitdrukking van ontzetting op hun gladgeschoren gezichten naar hun hart, ergens onder hun bodywarmer met logo.

*Scottie Price, de single vrouw, afgezonderd in haar kantoor, zodat ze nauw contact met anderen kan vermijden en hen niet kan besmetten met de zeldzame aandoening 'gescheiden zijn'.*

'Kom je nog?' vraagt Finky met een knikje richting de vergaderzaal.

Mijn neusvleugels trillen. 'Ja, ik kom eraan.'

'Je kunt maar beter niet te laat komen. Ellison is er vandaag bij.'

Mijn oestrogeenradar slaat aan. 'Ellison is er? Echt?'

'Ja, en dan wil je daar niet als laatste naar binnen lopen.'

Nee, dat wil ik zeker niet.

Snel pak ik een notitieblok en een pen, en met dat en mijn koffie in mijn handen loop ik door het kantoor naar de vergaderzaal, waar de mannen al bij elkaar zitten. Terwijl ik om de tafel heen loop en een stoel zoek, somt mijn redacteursbrein hun eigenschappen op.

Brad S.: schrijft altijd T-shirt met een kleine t, hoe vaak ik hem er ook aan herinner dat dat incorrect is.

Duncan: vergeet elke keer zijn bronnen te vermelden. Ik moet er voortdurend om zeuren.

Funky: is grappig, maar als hij een putter moet beschrijven, komt hij nooit verder dan 'hard en grijs'.

Chad: o, Chad, de huiskunstenaar. Ik moet al zijn mock-ups van boven tot onder nalopen, want hij spelt zelfs zijn eigen naam verkeerd.

En dan heb je nog Kyle, Ben en Shaw, drie oliedomme stagiairs

die hier volgens mij meer voor de gratis spullen zijn dan voor de werkervaring.

En daarmee is de opsomming nog lang niet compleet.

‘Wat zijn jouw plannen voor het weekend?’ vraagt Finky aan Chad terwijl we wachten totdat Ellison verschijnt.

‘Met Danielle naar Fire Island voor een concert. Heeft zij allemaal gepland. En jij?’

‘De stad uit voor een wijnproeverij,’ antwoordt Finky. ‘Lindsey zei vanmorgen dat ze zo dronken wil worden dat ze zich er later niks meer van kan herinneren.’

‘Wie wil dat?’ vraagt Ellison. Ze loopt de vergaderzaal in en ziet er oogverblindend uit, met haar lange blonde haar in een paardenstaart en haar perfect op maat gemaakte powersuit.

Goed, daar gaan we dan. Allemaal rustig blijven. Ze is er.

Als er iemand in dit bedrijf is op wie ik indruk wil maken, is zij het.

Finky stapt opzij en zegt: ‘Mijn vrouw. Ik neem haar dit weekend mee naar de Finger Lakes voor een wijnproeverij.’

‘Daar was ik laatst nog met Sanders.’ Ze gaat aan het hoofd van de tafel zitten. God, kijk haar toch eens. Mooi en elegant. Schouders naar achteren, een zelfverzekerde uitstraling die respect afdwingt. ‘We zaten in een erg leuke bed and breakfast. Met kaneelbroodjes waar je een moord voor zou doen.’

‘Die ene die ik had aangeraden?’ vraagt Brad S. met een hoopvolle blik.

‘Die, ja,’ bevestigt Ellison. ‘We hebben gedaan wat jij zei en het romantische weekend voor twee geboekt. Het was fantastisch.’

Jezus, een romantisch weekend voor twee.

Wat houdt dat in vredesnaam in? Moet je elkaar dan strelen met rozenblaadjes en elkaar diep in de ogen kijken?

‘Ik zit erover te denken om mijn mannetje daar mee naartoe te nemen,’ bemoeit Duncan zich ermee, in een poging haar aandacht te trekken. Dat maakt hem zo te zien nogal zenuwachtig. ‘Misschien voor zijn verjaardag.’

‘Wanneer is hij jarig?’ vraagt Ellison. Ze leunt achterover op

haar stoel en haar beker koffie leunt mee.

‘Volgende maand,’ zegt Duncan.

‘Als hij van wijn en kaneelbroodjes houdt, vindt hij het vast geweldig.’ Ze wendt zich tot Chad en vraagt: ‘Hoe is het met Danielle?’

Chads domme gezicht begint te stralen. ‘Heel goed. Nog steeds bezig met zwanger worden. Daarom neem ik haar dit weekend mee naar Fire Island, dan kan ze hopelijk beter ontspannen. Ik denk dat ze er te veel over loopt te stressen.’

‘Dat lijkt me heel verstandig,’ zegt Ellison. ‘Als ze behoefte heeft aan meer steun of een heel andere benadering weet ik nog een uitstekende acupuncturist.’

‘Ik stuur wel een mailtje.’ Chad knipoogt.

Ik zit me zo te ergeren.

Die knipoogjes, die ideeën, dat gezellige gedoe...

Natuurlijk kunnen ze allemaal goed met Ellison opschieten, want ze zijn allemaal getrouwd.

Een sekte, ik zei het toch? Een stomme sekte, en ik ben de eenzame oude vrijster die erbuiten valt. Zelfs de stagiairs zijn getrouwd of gaan trouwen. Als ik niet beter zou weten, zou ik nog denken dat je getrouwd moet zijn om bij Butter Putter te worden aangenomen.

‘Jenna heeft dat recept gemaakt dat je laatst rondstuurde,’ doet nu ook Brad S. mee. ‘Dat voor kippenvleugeltjes met dipsaus uit de slowcooker.’

‘Hoe was het?’ vraagt Ellison.

Waarom heb ik dat recept niet gekregen?

Ik ben dol op kippenvleugeltjes.

Brad S. schudt grinnikend zijn hoofd. ‘Laten we het erop houden dat ze iets te scheutig was met de saus.’ Hij wrijft over zijn buik als een vader van in de veertig in een denim short en New Balance-gympen. ‘Het viel niet zo goed.’

Ellison grimast. ‘Maar je hebt het toch opgegeten, want zo’n man ben je.’

‘Zeker weten van wel.’

*Dit is een nachtmerrie.*

Ik zit hier tussen de gelukkige stelletjes die opscheppen over hun plannen voor het weekend en over hun partners praten alsof die een geschenk uit de hemel zijn. Hoe zou dat voelen? Geen idee.

En oké, laten we er niet omheen draaien: dit maakt me jaloers. Ik zie groen.

Want als ik eerlijk ben, is dat romcomleventje dat ik in gedachten had toen ik naar New York verhuisde niet echt gelukt. Ja, ik heb mijn appartement ingericht als in een film, met knusse hoezen over de stoelen en potjes kruiden op de vensterbank, maar ik ben niet bepaald verliefd geworden op mezelf.

Mijn buurvrouw zegt steeds tegen me dat ik loop als iemand van wie het ene been korter is dan het andere. Ze is bijna tachtig en gebruikt een bezem als wandelstok, dus het boeit haar denk ik niet wat anderen van haar denken. Vandaar dat ze zegt dat ze me raar vindt lopen.

Ik zag mezelf een week geleden toevallig weerspiegeld in de ruit van de supermarkt, en raad eens? Ik leek wel zo'n zwerfster die de duiven voert omdat dat de enige wezens zijn die aandacht hebben voor haar.

Het was verschrikkelijk.

En het ergste was nog dat ik precies drie dagen geleden midden in de nacht wakker schrok omdat ik dreigde te stikken in mijn eigen ochtendadem. Ja, daar lag ik dan, met mijn ogen opengesperd naar adem te happen, terwijl langzaam tot me doordrong dat degene die zo meurde \* fluistert\* ikzelf was.

Dus verliefd worden, nee, niet echt.

'En jij, Scarlett?'

Ik schrik op uit mijn gedachten en zie dat iedereen me aan zit te kijken.

Noemde Ellison me nou net Scarlett?

'Eh...' zeg ik langzaam. 'Ik heet Scottie.'

'O, pardon.' Ze drukt haar hand tegen haar borst. 'Ik weet niet waarom ik Scarlett zei. Ik weet dat je Scottie heet.'

Maar ze zou Brad nooit Bueford noemen. En Chad ook geen Charles.

Nee, dit doet ze alleen bij het waggelende duivenvrouwtje met de adem van een draak.

‘En, wat zijn jouw plannen voor dit weekend?’ vraagt ze met een glimlach rond haar lippen.

Ik kijk de tafel rond en de baarden en bodywarmers kijken terug, wachtend op een antwoord. Waarschijnlijk rekenen ze erop dat ik iets zeg over een yogales in het park, terwijl de kans groter is dat ik daar kauwend op een chocoladecroissant naar ga zitten kijken.

Ze zouden braaf luisteren, maar niemand zou vragen wat voor les het is. Nee, ze gaan gewoon verder met vergaderen en daarna sluip ik terug naar mijn computer om letterlijk elk artikel en elke post voor social media van hun hand te corrigeren.

Maar dit keer misschien niet.

Misschien kan ik dit keer eindelijk meedoen.

Ellison is hier en dit is mijn kans om indruk op haar te maken. En misschien val ik haar eindelijk op als ik iets kan vinden wat we met elkaar gemeen hebben.

Misschien vindt ze me dan zo goed dat ik in aanmerking kom voor een promotie naar, pak ’m beet, het blad *Golf Galaxy*. Zou dat niet heerlijk zijn? Dan hoef ik niet meer hier met al die socialmediagastjes te werken, maar kan ik me met echt drukwerk bezighouden en de ervaring opdoen die een opstapje is naar betere bladen, zoals het mekka van de glossy’s, *Better Homes and Gardens*.

En in plaats van alleen maar in een interieur als uit een film te wonen kan ik er dan ook over schrijven.

Ik kan niks bedenken wat bevredigender is dan dat.

Goed, daar gaan we dan.

De knoop is doorgehakt.

Tijd om erbij te horen.

Ik glimlach naar mijn publiek, sla mijn ene been over het andere en zeg: ‘Ik ga dit weekend met mijn man een paar antiek-winkels langs.’

Zodra de woorden ‘mijn man’ van mijn tong glijden en mijn mond uit rollen, besef ik wat voor kolossale fout ik heb gemaakt, want de shock die ik op alle gezichten om me heen zie, is niet de shock die ik wil zien.

‘Je man?’ vraagt Ellison. ‘Ik wist niet dat je getrouwd bent.’

‘Nou...’

‘Nee, dat wisten we geen van allen,’ zegt Chad. Hij slaat zijn armen over elkaar heen, met zo’n uitdrukking van: ‘Betragt!’

‘Ja, nou, het is een...’

‘Je hebt niet eens een trouwring om,’ gaat Chad verder.

Meteen richten alle blikken in deze snelkookpan, pardon, vergaderzaal, zich op mijn linkerhand.

Wat moet ik daar nou op zeggen?

Met een nerveus lachje steek ik mijn hand zonder ring onder tafel en leg ik hem op mijn trillende been. ‘Eh, ja, nog even over...’

‘Scottie,’ zegt Chad met een blik alsof hij mijn vader is die me op een leugen heeft betrapt. ‘We weten dat je niet getrouwd bent. Ga nu niet van alles uit je duim zuigen om erbij te kunnen horen.’

Het gore lef!

*Eh, voor de goede orde, Chad: jij bent zo dom dat je niet eens weet waar je een komma moet gebruiken, dus even dimmen met je commentaar op mijn liefdesleven.*

‘Is dat waar?’ vraagt Ellison met een nadenkende frons. ‘Ben je niet getrouwd?’

En dit, mijn lieve vrienden, is dus waarom je nooit moet liegen.

Want dan is er altijd wel een sukkel zoals Chad die denkt dat hij Sherlock Holmes is en het nodig vindt om je te verlinken.

Dat gezegd hebbende, er zijn twee manieren waarop ik op zo’n beschuldiging kan reageren. Ik kan beschaamd knikken, mijn trots inslikken en de waarheid opbiechten, waardoor Chad met alle eer gaat strijken. Ik kan eerlijk zeggen dat ik er zo graag bij wil horen dat ik een man heb verzonnen om te voorkomen dat ze me allemaal een oude vrijster vinden.

Of ik kan er een schepje bovenop doen en de leugen nog wat aandikken, zodat Chad zijn woorden moet inslikken, samen met

een portie schuldgevoel en een snufje schaamte.

Met de eerste, waardige optie toon ik echt karakter.

De tweede is een strijdkreet waarmee ik alle vrouwen laat weten dat de Brads en Chads van deze wereld ons er niet onder kunnen krijgen!

Het is denk ik duidelijk welke kant ik opga.

Pak je wapens en trek je beha recht, dames. We gaan ervoor.

Ik kijk Chad recht aan en zeg: 'Dank je, Chad, dat je iedereen op mijn ringloze vinger hebt gewezen.' Ik trek mijn schouders naar achteren en steek mijn kin naar voren. 'Ik was niet van plan om dit met iedereen te delen, maar het loopt momenteel niet zo lekker tussen mijn man en mij. Daarom hebben we besloten om even een pauze in te lassen. Vandaar geen ring.'

Ha-há!

Die zit, Chad.

Daar heb je niet van terug.

Dus voortaan mondje dicht.

Niks meer zeggen.

Er valt een stilte. Het enige geluid is het gezoem van de computers.

Ik hoop dat jullie hier blij mee zijn, op trouwen beluste sekte. Ik hoop dat jullie straks vol schaamte in de spiegel kijken omdat jullie die arme, arme Scottie hebben gedwongen om haar vuile was buiten te hangen, alleen maar omdat Chad de grote jongen wilde zijn.

Nou, Chad, zo'n grote jongen ben je dus niet, met je kleine handjes en je dunne vingertjes, en we weten denk ik allemaal wat dat betekent voor het formaat van je...

'Scottie,' onderbreekt Ellison mijn gedachten, 'kan ik je even onder vier ogen spreken?'

Mijn nekharen komen overeind als ze haar priemende blik op mij richt. Ze, eh, wil me onder vier ogen spreken?

Dat is nogal verontrustend, want het kan twee kanten opgaan.

Eén: ze kijkt dwars door mijn leugens heen met die arendsogen van haar.

Twee: ze gaat uitgebreid haar excuses aanbieden voor het puberale gedrag van mijn collega's.

Eén jaagt me de stuipen op het lijf. Twee... daar kan ik wel iets mee.

Twee zou kunnen leiden tot de nodige bezoeken van Chad aan hr en daar zou ik me misschien schuldig over moeten voelen, maar dat is beslist niet het geval. Hij wilde met vuur spelen, dus hij mag op de blaren zitten.

'Op de gang?' Ik schraap mijn keel. 'Dat is goed.'

Ellison staat op en wijst naar de deur. Ik sta ook op en pak mijn spullen bij elkaar. Wie weet hou ik hier een halve dag vrij aan over. Ik heb nog een halve rol koekjesdeeg in de koelkast en de rest van die docuserie over de broers Menendez in mijn watchlist, dus extra uren bankhangen zou me prima uitkomen.

Als ik langs Chad loop, heb ik de neiging om mijn tong naar hem uit te steken, maar dat zou kinderachtig zijn. Ik kan die kleuterspelletjes beter aan Chad overlaten en me vol respect en waardigheid gedragen, voor het geval het toch anders gaat dan ik hoop.

Ik loop de vergaderzaal uit en word meteen apart genomen door Ellison, die een hand op mijn schouder legt. 'Wat vervelend, van jou en je man.'

Pff, gevaar geweken. Laten we de boel op papier zetten voor hr.

Ik knik ernstig. 'Ja, het valt niet mee, maar we doen ons best om er samen uit te komen.'

'Dat is bewonderenswaardig. Het kan niet gemakkelijk zijn om collega's te hebben die allemaal gelukkig getrouwd zijn.'

'Nee, zeker niet,' beken ik. Dat is nog waar ook.

'Nou, ik kan met zekere trots melden dat ik weet waarom iedereen hier zo'n goed huwelijk heeft.'

Huh?

Ze gaat verder met: 'Mijn man is Sanders Martin.'

Eh, hoor ik te weten wie dat is?

'Er wordt beweerd dat hij de meest vooraanstaande relatietherapeut in dit deel van het land is, en hij helpt iedereen in dit be-

drijf die er behoefte aan heeft.' Ze knijpt in mijn arm. 'En ik mag dit van collega's delen, omdat ze zo tevreden zijn.'

O, o.

Ik ben bang dat ik al weet welke kant dit opgaat.

'Nou, dat is mooi om te horen,' zeg ik. Het liefst wil ik nu heel diep wegkruipen, en misschien een educatief filmpje kijken over waarom je niet moet liegen.

'Ik zou het heel fijn vinden als je met hem gaat praten. Ik weet dat hij kan helpen.'

En zo wordt de kuil die ik voor mezelf blijk te hebben gegraven er eentje waar ik nooit meer uit kan kruipen.

'Dit komt nogal onverwacht, dat snap ik, en ik wil je niet onder druk zetten, maar ik merk dat je je huwelijk graag wilt redden. Klopt dat? Zeg het alsjeblieft als ik me er niet mee moet bemoeien.'

*Eh, klopt, Ellison, bemoei je er niet mee.* Je hoort nu een vergadering te leiden, niet mij te helpen met de problemen in mijn niet-bestaande huwelijk.

Helaas kan ik dat niet tegen haar zeggen.

'Ik merk dat je er liever niet over praat,' zegt ze. 'Dat geeft niet...'

'O nee, dat is het niet.' De paniek giert door me heen als ik haar teleurgestelde gezicht zie. 'Ik, eh, had er alleen niet op gerekend dat ik ooit terecht zou kunnen bij zo'n briljante geest.'

*Briljante geest? Niet overdrijven, meid.*

'Wat een mooi compliment. Sanders verricht inderdaad wonderen. Wacht, dan app ik hem even.'

Nu meteen? Maar we hebben toch een vergadering?

Ze haalt haar telefoon uit haar zak en ja hoor, ze staat al te typen.

'Kun je morgenochtend om negen uur?'

'Morgen?' zeg ik nerveus. 'Eh, dan moet ik werken.'

Ellison wuift die woorden weg. 'Neem hier maar een paar uur vrij voor.'

'Dat is mooi.' Ik slik het speeksel weg dat mijn mond vult.

'Uitstekend, want hij heeft morgenochtend om negen uur een gaatje.'

‘Oei, negen uur, dat kan lastig worden met het werk van mijn man.’ Goed idee, geef hem de schuld.

‘O, hij zegt dat half acht ook kan, zodat iedereen op tijd op kantoor is. Heb jij even geluk. Hij maakt zelden afspraken om half acht ’s morgens.’

Half acht ’s morgens? Jezus, dat is toch het tijdstip waarop je nog aan je koffie-infuus hangt en langzaam een beetje mens begint te worden? En trouwens, als hij de beste is in dit deel van het land, waarom heeft hij dan geen wachtlijst? Het kost je doorgaans een halfjaar plus je eerstgeborene om in deze stad een afspraak voor wat dan ook te maken.

‘Waarom overleg je niet even met je man?’ Ze knikt bemoedigend.

‘Eh, ja, ik, eh, app hem wel even.’

Ik steek mijn telefoon recht omhoog, zodat zij het schermpje niet kan zien, en ik doe net alsof ik een berichtje opstel door erop te tikken, terwijl ik in gedachten zeg: tik, tik, ben mijn man aan het appen, tik, tik, de man die niet bestaat.

‘Wat zegt hij? Half acht of negen uur?’ Ze staat bijna te springen van enthousiasme, alsof haar hele geluk hiervan afhangt.

En ik lijk er niet onderuit te kunnen komen. Terugkrabbelen lukt niet meer. Ik heb mezelf dit aangedaan, dus ik moet het ook zelf oplossen... Het liefst op een manier waarvoor ik niet om zeven uur ’s morgens mijn huis hoeft te verlaten.

Ik glimlach naar Ellison. ‘Eh, negen uur gaat lukken.’

‘Wat heerlijk. Ik laat het hem meteen weten.’

Terwijl zij haar man appt, kijk ik naar mijn schermpje, waar ik de app voor solitair heb geopend in plaats van een bericht aan een bestaand persoon. Ik weet nu al dat dit niet goed kan aflopen.

‘Jullie staan voor negen uur genoteerd. Ik zal je het adres van zijn praktijk doorgeven. Hij kijkt ernaar uit om met jullie aan de slag te gaan.’

‘Geweldig.’ Ik glimlach en weet dat dit het nepste lachje is dat ik ooit heb laten zien. ‘Tk... ik sta te trappelen.’

Ze wijst naar de vergaderzaal. ‘Zullen we weer aan het werk gaan?’

Weer aan het werk?

Denkt ze echt dat ik kan werken nadat ik net mijn eigen leven heb gesaboteerd?

Ik mag blij zijn dat ik niet flauwviel van de zenuwen, want ik heb zojuist een afspraak voor relatietherapie gemaakt bij de echtgenoot van mijn baas. Voor mezelf en een niet-bestaand persoon die ik over, wat is het, een uur of drieëntwintig uit de hoge hoed moet zien te toveren.

*Wat is er in vredesnaam mis met me?*

‘Ja, werk, natuurlijk.’ Ik steek mijn vuist omhoog. ‘Ben ik gek op.’

Ze glimlacht vriendelijk. ‘Mooi, wij meiden moeten er altijd voor elkaar zijn.’ Ze geeft me een knipoog en loopt terug de vergaderzaal in.

Fuck. Ik heb nu wat ik wilde. Ik ben binnen een paar tellen goede vriendjes geworden met mijn baas.

Maar tegen een erg hoge prijs... want ik moet voor morgen een echtgenoot regelen.